

LBRIS

We know
books

Barbu Ștefănescu-Delavrancea

Bunicul Bunica

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Bunicul

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.

Bunicul stă pe prispă. Se gândește. La ce se gândește? La nimic. Înnumără florile cari cad. Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap. Iar înnumără florile scuturate de adiere.

Pletele lui albe și crețe parcă sunt niște ciorchini de flori albe; sprâncenele, mustățile, barba... peste toate au nins anii mulți și grei.

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

- Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!

Un băietan și o fetiță, roșii și bucălai, sărutară mânele lui „tata moșu”.

- Tată moșule - zise fetița - de ce zboară păsările?

- Fin'că au aripi, răspunse bătrânul, sorbind-o din ochi.

- Poi, rațele n-au aripi? De ce nu zboară?

- Zboară - zise băiatul -, dar pe jos.

Bătrânul coprinsese într-o mână pe fată și în cealaltă pe băiat.

- O, voinicii moșului...

Și zâmbi pe sub mustăți, și-i privi cu atâta dragoste, că ochii lui erau numai lumină și binecuvântare.

- Tată moșule, da cocorii un' se duc când se duc?

- În țara cocorilor.

- În țara cocorilor?

- Da.

- Da rândunelile un' se duc când se duc?

LBRIS

We know
books

Ion Luca Caragiale

D-1 Goe Bubico

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

D-L GOE...

Ca să nu mai rămâie repetent și anul acesta, mam' mare, mamița și tanti Mița au promis tânărului Goe să-l ducă-n București de 10 mai.

Puțin ne importă dacă aceste trei dame se hotărăsc a părăsi locul lor spre a veni în Capitală numai de hatârul fiului și nepoțelului lor. Destul că foarte de dimineață, dumnealor, frumos gătite, împreună cu tânărul Goe, așteaptă cu multă nerăbdare, pe peronul din urbea X, trenul accelerat care trebuie să le ducă la București. Adevărul e că, dacă se hotărăște cineva să asiste la o sărbătoare națională așa de importantă, trebuie s-o ia de dimineață. Trenul în care se vor sui ajunge în Gara de Nord la opt fără zece a.m. D. Goe este foarte impacient și, cu un ton de comandă, zice încruntat:

- Mam' mare! de ce nu mai vine?... Eu vreau să vie!
- Vine, vine acuma, puișorul mării! răspunde cucoana.
- Și sărută pe nepoțel; apoi îi potrivește pălăria.

Tânărul Goe poartă un frumos costum de marinar, pălărie de paie, cu inscripția pe pamblică: le Formidable, și sub pamblică biletul de călătorie înfipt de tanti Mița, că „așa țin bărbații biletul”.

- Vezi, ce bine-i șade lui - zice mam' mare - cu costumul de marinel?
- Mamițo, nu ți-am spus că nu se zice marinel?
- Da cum?
- Marinal...
- Ei! ziceți voi cum știți; eu zic cum am apucat. Așa se zicea pe vremea mea, când a ieșit întâi moda asta la copii - marinel.

Emil Gârleanu

Gândăcelul
Când stăpânul
nu-î acasă!
Cucoșul

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Gândăcelul

Cum venise pe lume nici el nu-și dădea seama. S-a trezit ca dintr-un somn și parcă era de când pământul. Nu simțise nici durere, nici bucurie. Și mult își muncise gândul: cum răsărise, și-al cui era? Mic cât un fir de linte, mișca piciorușele fragede și ocolea, pe de margini, frunzișoara care-l adăpostise. Într-o zi încercă o pornire lăuntrică: ieși de supt umbra răcoroasă și dădu buzna afară, în ploaia de lumină. Atunci rămase pe loc, orbit de atâta strălucire. Încetul cu încetul îi veni inima la loc, și îndrăzni: deschise ochișorii mai mult, mai tare, mai mari, îi deschise în sfârșit bine-bine și privi în sus. Se făcuse parcă mai mititel decât fusese. Cu câtă strălucire, ce adânc și albastru se dezvelea cerul! Și ce minune! Cu ochișorii, lui cât niște fire de colb, îl cuprindea întreg. Și ce întunecime, câtă umezeală supt frunzișoara lui. Ce căutase dânsul acolo? Iar din mijlocul tăriei albastre, un bulgăre de aur aprins arunca văpăi.

Octav Pancu-Iași

Iedul cu trei capre

O veste mare despre un băiat mic

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Jedul cu trei capre

Povestea asta nu s-a întâmplat chiar pe vremea când se potcoveau puricii, ci mult mai aproape, când puricii au devenit tare nesuferiți — iar eu, copii, vă doresc să n-aveți de-a face cu ei...

...Cică nu departe de casa caprei cu trei iezi își avea casa un ied cu trei capre.. Era un ied ca toți iezi: nici mai mare, nici mai mic, nici mai frumos, nici mai urât. Cum s-ar spune: nici prea-prea, nici foarte-foarte. Numai că el, în loc de o capră, avea trei: o capră-mamă, o capră-mătușă și o capră-bunică.

Grozav de bine o mai ducea iedul!

Maică-măiculiță, ce mai trai!

Dimineața, nici nu apuca bine să deschidă ochii că și începea să poruncească:

— Capră-mamă!

— Spune, fiul meu iubit!

— Îmbracă-mă! Nu pot singur...

Capra-mamă nu aștepta să-i spună de două ori. Se apleca să-i caute opincile sub pat, se urca pe dulap, să-i găsească nădragii și se băga după cuptor, să-i afle cămeșuica.

Capra-mamă îi aduna toate straietele și se căznea să-l îmbrace; îi lega opincile — oh! îi trăgea nădragii și cămeșuica — vai! să-i înfășure brâul — uf!

LBRIS

We know
books

Barbu Ștefănescu-Delavrancea

Neghinică

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Neghiniță

A fost odată o babă, bătrână, bătrână. Abia zărea de bătrână ce era. Și mânele îi umblau la ciorap, iar în gândul ei se ruga la Dumnezeu s-o dăruiască cu un copil, că n-avea decât pe unchiașul ei. Și unchiașul, ba la pădure, ba la arie, ba la târg, iar baba sta singură cuc, că toată ziua i-ar fi țiuuit tăcerea în fundul urechilor dacă n-ar fi strănutat și n-ar fi tușit câteodată. Ba uneori, ca să-și mai ție de urât, tot ea vorbea și tot ea răspundea. Și râdea, ea de ea, ca și cum ar fi râs ea de altcineva, înșirând ochiurile pe cârlige.

„Ei, ei, ce n-ar plăti un flăcău la bătrânețele noastre!”

„Cât, de? cât?”

„Ihi, ihi, mult de tot!”

„Adică ce, nu te-ai mulțumi și c-o fată mare?”

„Ba ce să zic, bine ar fi ș-o fată.”

„Da, dar la fată vrea zestre.”

„S-ar găsi, că eu și unchiașul avem ce ne trebuie și nu ne trebuie mult, trei coți de pânză albă și câte un coșciug; iar boii moșului, iar plugul moșului, iar casa moșului și a babei, toate ar fi ale fetei”.

„Bine, mătușă, bine, da de unde și fată? Tu nu știi că copacii uscați nu mai dau de la rădăcină?”

Și bătrâna începu să râză și să ofteze: „hi, hi, hi, ooof, of!”

LBRIS

We know
books

Vladimir Colin

Povestea ursului cafeniu

•

Povestea crocodilului care plângea

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Povestea ursului cafeniu

Urșii care trăiesc la Polul Nord sunt albi. Cred că din pricina asta li se și spune urși albi (dar, firește, dacă vreunul dintre voi a aflat că li se spune albi din alte pricini, îl rog să-mi dea de știre și să nu mă lase să scriu minciuni). Așa...

Ei, și iată că printre urșii cei albi de la pol s-a rătăcit într-o bună zi un urs cafeniu, un urs mare și frumos, care venea tocmai din munții noștri. Cum a ajuns el la pol să nu mă întrebați, că nu știu. Ce știu e că s-a pomenit acolo și că a început să caște ochii la munții de gheață și la focile care se zbenguiau pe ei.

- Ia te uită! Un urs murdar! strigă o focă, și toate surorile ei începură să chicotească, să hohotească și să se prăpădească de râs.

- E mânjit tot!

- De la gheare pân'la bot!

- Vai, vai, ce caraghios!

- Parc-a fost muiat în sos!

Petre Ispirescu

Drâslea
cel voinic
și
merele de aur

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

A fost odată ca niciodată etc.

Era odată un împărat puternic și mare și avea pe lângă palaturile sale o grădină frumoasă, bogată de flori și meșteșugită nevoie mare! Așa grădină nu se mai văzuse până atunci, p-acolo. În fundul grădinei avea și un măr care făcea mere de aur și, de când îl avea el, nu putuse să mănânce din pom mere coapte, căci, după ce le vedea înflorind, crescând și pârguindu-se, venea oarecine noaptea și le fura, tocmai când erau să se coacă. Toți paznicii din toată împărăția și cei mai aleși ostași, pe care îi pusese împăratul ca să pândească, n-au putut să prinză pe hoți. În cele mai de pe urmă, veni fiul cel mai mare al împăratului și-i zise:

- Tată, am crescut în palaturile tale, m-am plimbat prinastă grădină de atâtea ori și am văzut roade foarte frumoase în pomul din fundul grădinei, dar n-am putut gusta niciodată din ele; acum a dat în copt, dă-mi voie ca nopțile astea să păzesc însumi și mă prinz că voi pune mâna pe acel tâlhar care ne jefuiește.

- Dragul meu - zise tată-său - atâția oameni voinici au păzit și n-au făcut nici o ispravă. Doresc prea mult să văz la masa mea măcar un măr din acest pom care m-a ținut atâta sumă de bani și de aceea, iată, mă înduplec și te las ca să pândești, măcar că nu-mi vine a crede că o să izbutești.

Atunci fiul împăratului se puse la pândă o săptămână întreagă: noaptea pândeă și ziua se odihnea; iară când fu într-o dimineață, se întoarse trist la tată-său și-i spuse cum priveghease până la miezul nopții, cum mai pe urmă îl apucase o piroteală de nu se mai putea ținea pe picioare, cum, mai târziu, somnul îl copleși și căzu ca un mort, fără să se poată deștepta decât tocmai când soarele era rădicat de două sulițe și atuncea văzu că merele lipsesc.

LBRIS

We know
books

I. Al. Brătescu-Voinești

Puiul Nicușor

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Puiul

Sandi, să ascuți pe mămica

Într-o primăvară, o prepeliță aproape moartă de oboseală - că venea de departe, tocmai din Africa - s-a lăsat din zbor într-un lan verde de grâu, la marginea unui lăstar. După ce s-a odihnit vreo câteva zile, a început să adune bețișoare, foi uscate, paie și fire de fân și și-a făcut un cuib pe un moșoroi de pământ, mai sus, ca să nu i-l înece ploile; pe urmă, șapte zile de-a rândul a ouat câte un ou, în tot șapte ouă mici ca niște cofeturi, și a început să le clocească. Ai văzut cum stă găina pe ouă? Așa sta și ea, doar că ea în loc să stea în coteț, sta afară în grâu; și ploua, ploua de vărsa și ea nu se mișca, ca nu cumva să pătrunză o picătură de ploaie la ouă. După trei săptămâni i-au ieșit niște pui drăguți, nu goi ca puii de vrabie, îmbrăcați cu puf galben ca puii de găină, dar mici, parcă erau șapte gogoși de mătase, și au început să umble prin grâu după mâncare. Prepelița prindea câte o furnică, ori câte o lăcustă, le-o firimițea în bucățele mici, și ei, pic! pic! pic! cu cioculețele lor, o mâncau numaidecât. Și erau frumoși, cumiți și ascultători; se plimbau primprejurul mamei lor și când îi striga: „Pitpalac!”, repede veneau lângă ea. Odată, prin iunie, când au venit țărani să secere grâul, ăl mai mare dintre pui n-a alergat repede la chemarea mă-sii, și cum nu știa să zboare, haț! l-a prins un flăcău sub căciulă. Ce frică a pățit când s-a simțit strâns în palma flăcăului, numai el a știut; îi bătea inima ca ceasornicul meu din buzunar; dar a avut noroc de un țaran bătrân, care s-a rugat pentru el:

- Lasă-l jos, mă Marine, că e păcat de el, moare. Nu-l vezi că de-abia e cât luleaua?!

Când s-a văzut scăpat, fuga speriat la prepeliță să-i spuie ce-a pățit.